

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/20775 en 06/20776 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 19 februari 2007
in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 30 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 19 februari 2007, verzonden op 22 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, voor zover thans van belang, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 30 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

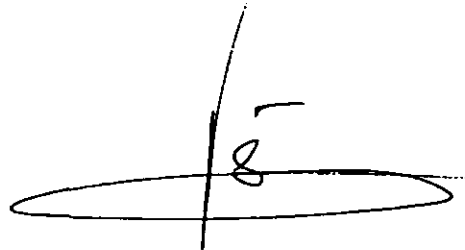
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 mei 2007

53-513.

Verzonden: **29 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nrs.: AWB 06/20775 en 06/20776

Uitspraak in de gedingen tussen:

geboren op
eisers,
en haar zoon,

geboren op
eiser,
beiden gesteld staatloos,
gemachtigde: mr. C.D. den Hartogh, advocaat te Zutphen,

en

de Minister van Justitie
(voorheen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie)
verweerder,
gemachtigde: mr. S. Van Willigen, werkzaam bij de IND.

1. Proceesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 30 maart 2006 heeft verweerder afwijzend beslist op aanvragen van eisers om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en ambtshalve beslist dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'vreemdeling die buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten'.

Bij brieven van 27 april 2006 hebben eisers daartegen beroep ingesteld. De beroepen zijn behandeld ter zitting van 28 november 2006, waar eisers en hun gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

2.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen,

Reg.nrs.: AWB 06/20775 en 06/20776

2

indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.2. Blijkens het gestelde in paragraaf C1/1.2, paragraaf C1/3.2.2 en paragraaf C1/3.3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) pleegt de minister het asielrelaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met hetgeen over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden voordoet die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker. Wordt aan dat laatste vereiste niet voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II, 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.3. Eiser heeft aan zijn asielaanvraag - kort samengevat - het volgende ten grondslag gelegd: Eisers problemen zijn begonnen op 27 of 28 juli 2002. Twee dagen voor deze datum kwam er iemand van de veiligheidsdienst naar eisers winkel die hem erop wees dat hij geen foto van de nieuwe president Bashar aan de muur had hangen. Eiser beschikte enkel over een foto van de oude president Bashar. De man van de veiligheidsdienst gaf eiser tegen betaling van 500 Syrische Liras een foto van de nieuwe president Bashar, welke eiser vervolgens onder in een lade opborg. Twee dagen later kwam er wederom iemand naar de winkel om te zeggen dat eiser de foto van de nieuwe president Bashar niet had opgehangen. Eiser kreeg wederom een foto van de nieuwe president Bashar, waarvoor hij 500 Syrische Liras moest betalen. Eiser gaf aan dat hij twee dagen geleden al een foto had gekregen, maar er nog niet toe was gekomen om deze foto op te hangen. Hierop werd eiser vreemd aangekeken en vroeg de man schreeuwend waarom eiser de foto niet had opgehangen. Eiser gaf aan dat hij de foto zou ophangen, draaide zich vervolgens om en mompelde in zichzelf "we zijn van de vader af en waar komt hij nu weer vandaan", in de veronderstelling dat de man al was weggelopen. Toen bleek dat de man nog in de winkel was, schreeuwde deze naar eiser en sloeg hem. Vervolgens pleegde de man een telefoontje, waarbij hij mededeelde dat er hier iemand was die de president en zijn vader had uitgescholden. Op een gegeven moment kreeg de man een telefoontje en heeft eiser van de gelegenheid gebruikt gemaakt om te vluchten, nadat hij de man aan de kant had geduwd. Eiser is vervolgens met behulp van een vriend ondergedoken, alvorens hij op 4 oktober 2002 samen met zijn moeder (eiseres) zijn land van herkomst heeft verlaten en via Istanbul naar Nederland is gereisd. Het asielrelaas van eiseres is afhankelijk van het asielrelaas van eiser. Zij heeft daaraan toegevoegd dat haar woning na voormeld incident tweemaal is doorzocht, waarbij zij is geduwd en papieren in beslag zijn genomen.

Reg.nrs.: AWB 06/20775 en 06/20776

3

2.4. Verweerder heeft aan de afwijzing van de aanvragen ten grondslag gelegd dat het asielrelaas van eisers niet geloofwaardig is.

Verweerder heeft daartoe - kort samengevat - ten eerste overwogen dat eisers toerekenbaar geen documenten hebben overgelegd ten behoeve van de vaststelling van hun identiteit en reisroute. Verweerder acht het niet aannemelijk dat eisers geen enkel indicatief bewijs van de reis kunnen overleggen, noch in staat zijn om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven, terwijl zij hebben verklaard met een vliegtuig van Turkije naar een ander land te zijn gevlogen en vervolgens met een auto naar Nederland te zijn gereisd.

Voorts heeft verweerder overwogen dat het ongeloofwaardig is dat eisers problemen hebben ondervonden van de zijde van de Syrische autoriteiten vanwege het niet ophangen van een foto van president Bashar Al-Assad in de winkel van eiser. Uit het individuele ambtsbericht van 25 juni 2003 (kenmerk: DPV/AM-U030130.0095) volgt dat eisers niet door de Syrische autoriteiten worden gezocht. Voorts blijkt uit dit ambtsbericht dat president Bashar Al-Assad sinds zijn aantreden in juli 2000 in interviews en ook via officiële decreten kenbaar heeft gemaakt niet te zijn gedicnd van persoonsverheerlijking, waarbij met name kantoren en auto's werden volgehangen met foto's. De instructie was dan ook dat officiële foto's van hem alleen in officiële overheidsgebouwen hoeven te hangen en dat mensen niet gedwongen moeten worden om zijn foto's op te hangen. Dit, in combinatie met het verwijtbaar niet overleggen van identiteitsdocumenten en reisbescheiden, doet dermate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eisers dat hieraan volgens verweerder geen waarde kan worden gehecht.

2.5. Volgens vaste rechtspraak behoort de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van een asielrelaas wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder. Die vaststelling kan door de rechtbank slechts terughoudend worden getoetst.

2.6. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers toerekenbaar geen documenten hebben overgelegd ten behoeve van de vaststelling van hun identiteit en reisroute, en evenmin gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent hun reisroute hebben geven. Ten aanzien van de stelling van eisers dat het ontbreken van reisdocumenten hen niet kan worden tegengeworpen omdat zij afhankelijk waren van een reisagent die de documenten gedurende de reis in zijn bezit heeft gehouden, overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 28 december 2001 (nr. 200105344/1, JV 2002/73), dat de afhankelijkheid van de reisagent niet afdoet aan de eigen verantwoordelijkheid van eisers voor de onderbouwing - waar mogelijk - van hun reis- en asielrelaas. Met betrekking tot het vaststellen van de gevolgde reisroute heeft verweerder eisers in het bijzonder kunnen tegenwerpen dat van hen verwacht mocht worden dat zij van de reis van Istanbul naar Nederland, mede gezien de aard van deze reis, meer details hadden kunnen geven dan zij hebben gedaan. De omstandigheid dat eisers wel documenten inzake hun reis in Nederland hebben overgelegd, is onvoldoende voor een andersluidend oordeel. Voor zover eisers zich, onder verwijzing naar de uitspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 5 juli 2005 inzake Said vs Nederland (JV 2005/304), op het standpunt hebben gesteld dat het EHRM, in tegenstelling tot verweerder, geen strengere toets hanteert voor personen die ongedocumenteerd asiel aanvragen, verwijst de rechtbank naar de door verweerder overgelegde uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak RvS van 15 juni 2006 (nrs. 200602132/1 en 200602135/1, JV 2006/290). De Afdeling heeft hierin

Reg.nrs.: AWB 06/20775 en 06/20776

4

overwogen dat uit voormeld arrest niet kan worden afgeleid dat de omstandigheid dat de vreemdeling niet over documenten beschikt en hem dat valt toe te rekenen, niet bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas mag worden betrokken. Gezien het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat sprake is van een van de omstandigheden genoemd in artikel 31, tweede lid en onder f, van de Vw 2000 en dat er daarom van het relaas van eisers een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

2.7. De rechtbank is vervolgens van oordeel dat verweerder niet ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat het relaas positieve overtuigingskracht mist en derhalve niet geloofwaardig is.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in dit verband onder verwijzing naar voornoemd individueel ambtsbericht op het standpunt kunnen stellen dat het relaas van eiser niet past in het beeld van de algemene situatie in Syrië. Eisers stelling dat de weigering de foto op te hangen slechts de aanleiding vormde tot het eigenlijke conflict, waarbij hij de president heeft beledigd en een veiligheidsagent heeft verwond, heeft verweerder niet afdoende hoeven achten voor een andersluidend oordeel. De in beroep aangevoerde stelling dat niet duidelijk is welke gevolgen de in het individuele ambtsbericht genoemde morele verplichting heeft voor de opstelling van de leden van de veiligheidsdiensten, leidt evenmin tot een ander oordeel, hetgeen ook geldt voor de verwijzing in de aanvullende gronden van beroep naar pagina 47 van voormeld algemeen ambtsbericht van 7 augustus 2006.

Gelet op de subjectieve aard van de verklaringen van eisers omtrent een tweetal huiszoekingen, heeft verweerder hieraan niet waarde hoeven toe te kennen die eisers hieraan gehecht hadden willen zien. De verwijzing door eisers naar een uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2005 (nr. 200407775/1, JV 2005/152) faalt, nu in het onderhavige geval, anders dan in die uitspraak, door verweerder niet is vastgesteld dat het asielrelaas van eisers geloofwaardig wordt geacht.

Verweerder kan in dit verband voorts worden gevolgd in zijn standpunt dat op grond van hetgeen op pagina 17 van het ambtsbericht van 31 mei 2005 en hetgeen in het ambtsbericht van 7 augustus 2006 inzake de situatie in Syrië is opgenomen alsmede op grond van de door eisers overgelegde brief van Amnesty International van 14 februari 2003 en de door eisers in beroep overgelegde uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Breda, van 7 juni 2006 (Awb 03/36294) weliswaar niet volledig kan worden uitgesloten dat iemand die niet op de signaleringslijsten staat niettemin wordt gezocht door de Syrische autoriteiten, maar dat dit onverlet laat dat de verklaringen van eisers die rechtstreeks samenhangen met hun gestelde vrees voor vervolging door het individuele ambtsbericht worden weersproken. Nu het asielrelaas - met name voor wat betreft het ophangen van foto's van de huidige president - niet past in het beeld van de algemene situatie in Syrië, heeft verweerder kunnen concluderen dat de omstandigheid dat eisers niet op de signaleringslijsten staan, een extra aanwijzing vormt dat zij niet hebben te vrezen voor vervolging. Ter zitting heeft verweerder overigens nogmaals bevestigd dat dit slechts als aanvullende overweging is meegenomen.

2.8. Voor zover eisers heeft gesteld dat van haar op grond van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard in redelijkheid niet kan worden verlangd dat zij terugkeert naar Syrië overweegt de rechtbank als volgt.

Eisers heeft in dit verband aangevoerd dat zij is lastiggevalen door leden van de Syrische veiligheidsdienst vanwege de problemen van haar zoon, dat zij reeds 68 jaar oud is en dat haar gezondheid te wensen overlaat.

Reg.nrs.: AWB 06/20775 en 06/20776

5

Gelet op hetgeen de rechtbank hiervoor onder punt 2.7 heeft overwogen, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielaas van eiseres niet geloofwaardig is.

Voor zover eiseres heeft willen betogen dat, met name gelet op haar hoge leeftijd en slechte gezondheidstoestand, sprake is van andere, bijzondere, individuele klemmende redenen van humanitaire aard, in de zin van het in paragraaf C1/4.4.2.4 van de Vc 2000 neergelegde beleid, heeft verweerder niet ten onrechte overwogen dat van zodanige omstandigheden niet is gebleken. In dit verband verwijst de rechtbank naar voormelde beleidsregel, waarin uitdrukkelijk staat vermeld dat de enkele omstandigheid dat de vreemdeling bijvoorbeeld een hoge leeftijd of lichamelijke klachten heeft, onvoldoende reden is om aan te nemen dat terugkeer naar het land van herkomst in redelijkheid niet kan worden verlangd. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder niet heeft mogen weigeren eiseres een verblijfsvergunningen op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw 2000 te verlenen.

2.9. Met betrekking tot de stelling van eiseres dat zij samen met haar zoon een gezin vormt en daarom in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e dan wel f, van de Vw 2000, overweegt de rechtbank dat, nu het standpunt van verweerder dat eiser niet voor een verblijfsvergunning asiel in aanmerking komt in rechte houdbaar is, reeds daarom geen sprake kan zijn van verlening van een afhankelijke verblijfsvergunning. Voorts behoort eiseres niet tot één van de in voormelde onderdelen e en f genoemde categorieën van vreemdelingen die voor een afhankelijke verblijfsvergunning in aanmerking kunnen komen.

2.10. Eisers hebben voorts betoogd dat verweerder bij de afwijzing van het asielverzoek ten onrechte hun uitzetting naar Syrië niet heeft betrokken. Volgens eisers lopen zij bij terugkeer naar Syrië een reëel risico op een met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) strijdige behandeling, nu het, blijkens het algemeen ambtsbericht inzake Syrië van 7 augustus 2006, mogelijk is dat zij bij terugkeer worden aangehouden en worden onderworpen aan ondervraging waarbij mishandeling en foltering zullen plaatsvinden.

Ook dit betoog faalt. Volgens het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991,19) dient, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken (*special distinguishing features*), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid (*mere possibility*) van schending is onvoldoende. Uit laatstgenoemd ambtsbericht blijkt dat personen afkomstig uit Syrië die vrijwillig naar dat land terugkeren, maar niet over geldige reisdocumenten beschikken, rekening moeten houden met een weinig toeschietelijke opstelling van de autoriteiten bij de vaststelling van hun identiteit, en dat personen die met vervangende reisdocumenten afgegeven door de Syrische autoriteiten al dan niet vrijwillig terugkeren, bij aankomst, voor zover bekend, door de Syrische autoriteiten zullen worden aangehouden en een instructie krijgen zich te melden bij de Syrische immigratiedienst voor een gesprek en daarna mogelijk worden doorverwezen naar de veiligheidsdienst. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de enkele mogelijkheid van doorverwijzing naar de veiligheidsdienst niet afdoende hoeven achten voor een geslaagd beroep op artikel 3 EVRM.

Reg.nrs.: AWB 06/20775 en 06/20776

6

2.11. Gezien het voorgaande heeft verweerder de aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op goede gronden afgewezen.

2.12. Aan de weigering om eisers ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'vreemdeling die buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten' te verlenen, heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eisers niet voldoen aan de voorwaarden van het in hoofdstuk C2/8 van de Vc 2000 vervatte "staatlozenbeleid", nu niet is gebleken dat eisers inspanningen hebben verricht om Nederland te verlaten.

2.13. De rechtbank kan verweerder hierin volgen. Het ter zake gevoerde beleid, neergelegd in hoofdstuk C2/8.3 van de Vc 2000 komt er - kort samengevat en voor zover hier van belang - op neer dat een staatloze in aanmerking komt voor verblijf onder de voorwaarde dat hij kan aantonen of aannemelijk maken dat hij staatloos is. In de toelichting van hoofdstuk C2/8.2 van de Vc 2000 staat aangegeven dat de betrokkene zijn staatloosheid in de eerste plaats zelf met documenten dient aan te tonen, bijvoorbeeld door middel van een document waaruit blijkt dat hij als staatloze geregistreerd staat.

Eisers hebben in beroep aangevoerd dat verweerder hen in de gelegenheid had moeten stellen om informatie te overleggen waarmee via het Ministerie van Buitenlandse Zaken nader onderzoek kan worden verricht bij de Mukhtar, teneinde aan te tonen dat eisers staatloos zijn. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eisers niet hebben aangetoond dat zij aan alle cumulatieve voorwaarden, zoals gesteld in paragraaf C2/8.3 van de Vc 2000, hebben voldaan. Gelet op voormeld beleid is het aan eisers zelf om aan te tonen dat zij aan alle voorwaarden voldoen.

Het standpunt van verweerder dat eisers niet in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de vorenbedoelde beperking kan dan ook naar het oordeel van de rechtbank toetsing in rechte doorstaan.

2.14. De beroepen zijn ongegrond. Er is geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gegeven door mr. K. van Druyvendijk en in het openbaar uitgesproken op 19 februari 2007 in tegenwoordigheid van mr. R.M. Teekens als griffier.

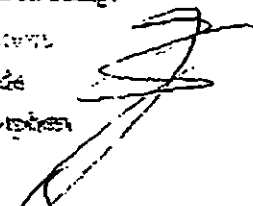

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 22 FEB 2007

Voor copie verzonden
De griffier van de
rechtbank te Amsterdam

Advocatenkantoor Temmen

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 MRT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mr. R.E. Temmen
Advocaat en procureur
Lid vereniging van Strafrechtsadvocaten
 Auvergnestraat 3
 4611 LL Bergen op Zoom

correspondentieadres:
 Postbus 845
 4600 AV Bergen op Zoom

telefoon: 0164 - 27 33 88
 fax: 0164 - 21.03 10
 email: info@advocatenkantoor-temmen.nl

Raad van State
 Bestuursrechtspraak
 Hoger beroep vreemdelingen zaken
 Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Bergen op Zoom, 19 maart 2007

uw ref:

onze ref: C0498/M

Per fax: 070-365 13 80

inzake: /hoger beroep

HOGER BEROEPSCHRIFT

(toevoeging is aangevraagd)

Mijne heren,

_____ geboren op _____ indnr. 0210.17.8072, CRVnr. _____ en
 haar zoon de heer _____ geboren op _____, indnr. 02: 0.18.8000, CRVnr. _____
 beiden statenloos en verblijvende te _____ aan de _____
 te dezer zake woonplaats kiezende te 4611 LL Bergen op Zoom
 aan de Auvergnestraat no. 3 (postbus 845), ten kantore van de advocaat en
 procureur Mr R.E. Temmen, die ten deze door appellanten tot bepaaldelijk
 gevolmachtigde wordt gesteld en die in deze ook als zodanig voor hen zal optreden.
 Ondergetekende is door appellanten bepaaldelijk gevolmachtigd het onderhavige
 hoger beroepschrift op te stellen, te ondertekenen en in te dienen bij UE. Voorts
 kiezen appellanten domicilie ter griffie van de Raad van State, afdeling
 bestuursrechtspraak. Middels deze stellen appellanten hoger beroep in tegen de
 beslissing van de Rechtbank 's Gravenhage, sector bestuursrecht,
 vreemdelingenkamer, zittinghoudende te Zutphen van 19 februari 2007, welke
 uitspraak is verzonden op 22 februari 2007 en welke uitspraak is geregistreerd onder
 de nummers AWB 06/20775, AWB 06/20776. Een afschrift van de uitspraak
 waartegen het hoger beroep zich richt, wordt hierbij gevoegd.

Stichting Beheer Derdengelden rekr. 10.61.36.550

De aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder de beroepsaansprakelijkheids verzekering wordt uitgekeerd.

Advocatenkantoor Temmen

GRIEF

Ten onrechte stelt de Rechtbank dat de Minister terecht de gestelde problemen bij een eventuele uitzetting naar Syrië niet in de besluitvorming heeft betrokken.

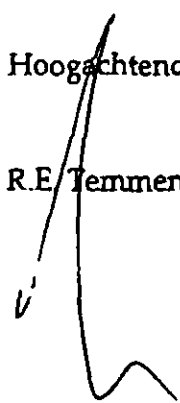
TOELICHTING

De Rechtbank stelt dat volgens het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 een reëel risico aanwezig dient te zijn van de met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling bij een eventuele terugkeer. Onvoldoende is een eventuele gestelde mogelijkheid van schending. Appellanten geven aan dat zeer zeker sprake is van een reëel risico van schending van artikel 3 van het EVRM. Het onderbouwen van de gestelde schending aan de hand van objectief verifieerbare documenten is evenwel vrijwel onmogelijk. Wel blijkt uit algemeen toegankelijke informatie hier te lande dat de door appellanten in beroep gestelde problemen reëel zijn. Om die reden had de Minister en in navolging van de Minister de Rechtbank met die problemen rekening dienen te houden.

Appellanten verzoeken UE op grond van de aangevoerde toelichting het hoger beroep tegen de beslissing van de Rechtbank Zutphen, gegrond te verklaren en de Rechtbank op te dragen een nieuwe beslissing te nemen met in achtneming van het door u bepaalde.

Hoogachtend,

R.E. Temmen

Stichting Beheer Derdengelden rek.nr. 10.61.36.550

De aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitgekeerd.